



---

**Израз живота!**

**Разговор са  
преблаженим Игуманом**

**Архимандритом  
Јелисејем  
Симонопетритским**

*Са јелинског превео:  
Александар Ђаковац*

Манолис Мелинос:

На врху  
Симонопетритских стена,  
водимо разговор са  
преблаженим игуманом  
Јелисејем.

“Дошавши на  
запад сунца” на место где  
сам имао среће да  
пронађем мед међу  
стенама, живот вечни  
међу камењем и  
страшним стењем  
орошеним сузама  
некадашњих али и  
садашњих подвижника –  
симонопетритских отаца.

Овде се присећамо  
речи Светог Јосифа  
Исихасте који је говорио:  
“Мед се налази у тами да  
не може свако да га  
види”. Ако место  
осветлиш наћи ћеш га.  
Ако га ставиш у стакло (=  
стаклену кутију)  
потамнеће. Ово је  
парадигма монашког  
живота...”.

Месец је високо на  
небу и обасјава Атон.

- М.М.:  
Благословите, свети  
игумане. Веома сам  
радостан што се налазим  
овде крај вас, како бих  
могао да окусим нешто од  
вашег искуства које се  
оснива на толико много  
година вашег монашког  
живота – близу четрдесет  
– поред вашег старца,  
веома поштованог  
Емилијана.

- Архимандрит  
Јелисеј Симонопетритски:  
Нека те Господ  
благослови у све дане  
живота твога. И за мене је  
велика радост што смо се  
овде сусрели, јер ми је  
веома добро позната ваша  
љубав према монасима и  
посебно према  
светогорцима.

- М.М.: Старче,  
Желео бих да  
поразговарамо о неким

темама. Да пођемо практичним редом:

“Монах” према великом познаваоцу монаштва Светом Василију Великом “ради својим рукама, обезбеђујући себи хлеб свој”. Чак и када не узима учешће у богослужењу или за трпезом или у подучавању он “ради својим рукама”. Монаси увек имају неко послушање /неко служење/. Шта је заправо, служење /*διακονησα*/?

( \* Ова реч не може да се адекватно преведе на српски. Њено буквално значење је “служење”, али не било какво служење, него служење са јасним црквеним, односно духовним значењем – прим. прев.). Који је значај служења и колико оно временски траје? Мислим да постоје тежа и

лакша служења. Колико видим, у манастиру се због тога нико не љути. Разумем који је значај рада овде, пошто сам да чуо да монаху који нема посла, ђаво увек пронађе “посао”!

Молим вас да нам кажете нешто о служењу?

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Као што је познато ова реч означава служење, послуживање. То је црквена реч и означава служење брату. Да би смо били јасни, можемо да кажемо да ово служење представља служење братству. Ово служење се приноси братству без икакве узвратне награде. Ово представља нарочито преимућство монаштва. Оно што се чини, не чини се очекујући нешто заузврат. Због тога и не постоји никакав поредак у

служењима. На пример, ако си прошле године имао оно служење, наредне године треба да добијеш нешто боље, нешто лакше итд. Служење дакле не зависи од година, тако да некада можеш добити служење које је наизглед мање важно и значајно. У складу са поретком који важи на Светој Гори, служење се мења сваке године. Свакако, постоје и другачија правила која налажу да се служење мења сваких шест месеци или сваке седмице. Оно што желимо да нагласимо је да монах не треба да се веже за своје служење. Његова душа, дакле, не треба да се страсно веже за било шта што он ради у манастиру.

У складу са позивом који има или са оним што наложи игуман сваког манастира у вези

са служењем, много је оних који не желе да као служење обављају оно што су радили у свом световном животу. Ово је истинити однос монаха према свом служењу. Човек, дакле, треба да се ослободи свега, чак и у манастиру, што има везе са оним што је радио у свету. Када се човек ослободи од страсти, како то кажемо монашким речником, тада манастир може да му да да као служење да обавља онај посао којим се бавио у световно животу. Онда он може да обавља оно што је радио у свету и да то буде корисно и за манастир и за њега самога. А за њега самог је сасвим све једно да ли ради то или нешто друго. Он, дакле, нема страст према том послу. Због тога је слобода изнад свега и изнад посла и изнад свих страсти.

Такође треба да подвучемо да је Свети Василије Велики - који је био велики установитељ киновитског монаштва и прави утемељитељ манастирских киновија – говорио да човек треба да ради посао који зна, јер када ради такав посао – ма како једноставан – не постоји никаква промена која би одвлачила његову пажњу, него тај посао за њега постаје нешто о чему не мисли много објекат. Ово му омогућава да се несметано посвети молитви, пошто му његов посао не одвлачи пажњу. Због тога Василије Велики саветује да човеку дајемо посао у складу са његовим позивом. Ако ово не би био разлог да му се даје посао којим се бавио /у свету/, то би значило да је разлог страст и зависност од тог посла. Данас постоји мноштво послова који



могу да се савршавају, у складу са потребама братства.

- М.М.: Кажите нам, молим вас, још неке чињенице о служењу...

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Радо. Једно од основних служења /послова/ је гостопријемник. Он дочекује поклонице и посетиоце и услужује их према потреби. У личностима посетилаца гостопријемник види Господа Који – како је записано у Светом Писму – тражи од нас да будемо гостољубиви. Због тога се за странце одваја најбољи део манастира – архондариј – и даје им све остало што им је потребно. Друго служење, мало мање познато - то је вратар. Вратар се налази на вратима, и он је први и последњи који сусреће

посетиоце. Због тога он треба да буде једна од најозбиљнијих особа у манастиру. У давна времена, када није било сигурно ко све може да се појави на манстирским вратима, вратар је био тај који је процењивао да ли онај ко долази може или не може да уђе унутра. Следећа служба је економ. Он се стара о управи ( = администрацији) и о спољашњим пословима манастира. Ту је затим пекар. Он се брине да у манастиру има довољно хлеба. Ту је, такође, и просфорник, који такође има везе са пећницом, али се он тиме бави само петком када припрема просфоре. Колибар је онај који се брине о колибама. Ту је и кувар као и онај који се бави трпезаријом, који послужује и касније све дотле склања. Ту је још

једна мање позната служба говедара – то је онај који се бави манастирским животињама као што су мазге, магарци, коњи. Такође имамо и дохиарија /δοχεῖο – сасуд/ који се бави сасудима у којима се налазе намирнице манастира, као и бурад са вином, али и уље, као и суве намирнице за потребе манастира. Следећа служба манастиркса је брига о одећи. Ту је и ἐπιστημονάρχης епистимонархис (“управитељ знањем”) чија је служба да прати читав живот манастира, литургијски и духовни живот монаха унутар манастира. Он их не исповеда али их саветује о начину манастирског живота.

- М.М.: Да се мало осврнемо на саборну

цркву вашег манастира. Тамо сусрећемо много служби које су данас сасвим непознате чак и многим међу нама који имамо извесно црквено образовање. Молим вас да нам то мало појасните јер се многи од нас зачуде различитим стварима као што је на пример непрестано кретање током богослужења. На нас је оставило утисак, што на пример један монах показује другоме шта да чита или шта да пева. Тако, у једном тренутку неки монах пали неке свеће мало потом гаси неке друге...

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Савршавање богослужења је у сваком случају веома важно. Много часова је монах заузет богослужењима, а све што се догађа у храму одређено је типиком.

Богослужбени живот монаха представља читав један круг. Онај ко управља практичним стварима у храму и коме је то његова служба /посао/ назива се еклисиарх. Кажимо да се он стара о свим службама /пословима/ који се одвијају у цркви.

Црквењак је онај који је стално у храму и он своје послове обавља у мандији. То је одећа монаха који служи /тј. који свој посао обавља/ у храму.

- М.М.: Шта тачно симболизује мандија?

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: На пострижењу монаха говоримо: “Примио је велику...”. На уму се има то да ће са овом одећом да се служи читавог монашког живота. То је одећа којом се монах

одева на почетку и коју носи све до конца. Када монах дође до часа смрти која је живот он са собом носи управо њу ( = мандију). Она означава да је он умро за свет и да се обукао у смрт. Одевен тако у одећу смрти он ходи по земљи. Ми монаси, када умремо, сахрањујемо се без погребног ковчега, умотани само у мандију. Тако одлазимо мајци земљи чекајући на васкрсење мртвих, где лежимо чекајући да се придружимо “Господу у ваздуху...”. Једна друга основна служба у храму јесте типикар, који подсећа. Он се брине о богослужењу. Због тога можете да видите да све зависи од њега. Овде на Светој Гори - без да се тиме умањује величина и значај старац – типикар је веома поштован. Типикар управља свиме у храму.

Чак и како старац треба да нешто каже, типикар ће му показати када и како. Он се, дакле, брине о богослужењу, и настоји да све одржава у складу током читаве службе. Ово значи да може да промени појце, да им каже шта да раде итд...

- М.М.: Да ли треба да им каже шта баш тада да раде или да им то саопшти мало раније?

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Зависи. Углавном им говори шта баш тада треба да раде. Не може раније, него им у одговарајуће време говори шта треба да чине. На пример, када желимо некоме да укажемо част, даћемо му да поје “Часнија од Херувима...” То је једна почаст коју одајемо Богородици али и онеме који то поје. То

одабире типикар, пошто он зна могућности свакога, на пример ко је добар читач, ко лепо поје, ко треба да чита... Типикар је тај који успоставља једну равнотежу. Он такође одређује ко ће и када да гаси или пали одређена светила. Свакако да постоји типик, али типикар може са одређеним разлогом да га усклади потребама. Израз “како благослови старешина” у ствари значи “како благослови типикар”. У другим епохама и у другим приликама, типикар је просто био члан цркве који се старао о богослужењу и у њему учествовао тако што је читао перикопе из Пророка или појао лакше тропаре итд...

- М.М.: Старче, нешто што је на мене



оставило утисак у саборним црквама светогорских манастира јесте то што током вечерње, које се углавном савршава ван светог олтара, они који служе окаче свој ептрахиљ на часне двери и стављају га само онда када треба нешто да кажу...

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Познато вам је да свако богослужење има место на коме се савршава. Тако се на пример вечерње савршава у саборном храму, повечерје се савршава у пронаосу (= предњи део византисјког храма), јутрење и света литургија у саборном храму. Свакако, у многим манастирима где то простор захтева, може у једном храму да буде јутрење а у другом литургија.

Свештеник је један саслужитељ на Светој Литургији. Он није изван братства. Он свакако прима поштовање због свог свештенства. Међу браћом они који су свештеници и ђакони нису пастири осталима него њихови саслужитељи.

Вратите ме на ово, да бисмо рекли још нешто о другим службама. Ту је, да кажемо једноставним речником, много тога, као што је на пример старање о кандилима, о врту, о винограду, библиотекар и многи други...

- М.М.: Кажите нам нешто о устројству светогорских манастира. На челу је игуман, старац. Али он није сам. Ту је и герундија (веће стараца). епитропи итд... Кажите нам нешто о томе.

- Архимандрит

Јелисеј Симонопетритски:  
Увек, још од оснивања  
манастира, Старац је  
делао заједно са  
“саветом”. То је био савет  
презвитера који су већали  
о томе шта треба чинити.  
То је углавном бивало  
тако, али су услед  
проблема настајала и  
другачија решења. Овде  
пре 1924. није било  
уређено стање, али се све  
одвијало у складу са  
свештеном савешћу  
управитеља и у складу са  
светим предањем. Сада  
имамо једно одређено  
устројство овде на Светој  
Гори али се оно помало  
разликује од манастира до  
манастира. Манастири  
имају савете старца који  
се састоје од шест, осам  
или десет отаца који се  
називају стерешине  
(προϊσταμένοι). Они  
представљају тело моје  
доноси одлуке.  
Председава Старац. Веће  
старца је, као што смо

рекли, тело које управља. Обично се бирају и епитропи којих има два или три у складу са потребама манастира. Свакако, старац може да одреди некога од старешина да се брине о нечем посебном, као на пример о манастирским шумама. Гостопријемник такође треба да буде неко од страшина јер је то веома озбиљна служба.

- М.М.: Старче како сте дошли овамо, како сте постали кандидат за монаха? Да ли постоји неки одређени период искушеништва?

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Сваки психички здрав човек који жели да постане монах је добродошао у манастир. Ово не значи да ће у сваком случају да остане нити да ће га манастир

задржати. Свети Јован Лествичник говори да постоје многи видови божанског призива. Због тога желимо да нагласимо да је ради добра те особе потребно да постоји један период искушеништва, како је раније казано. Када постане сигуран да то жели тада пише писмени захтев већу стараца и они му одговарају. Уобичајено је да неко као искушеник проведе од једне до три године. Ако неко, на пример, нема црквено образовање од раније, треба да у искушеништву проведе три године а понекад и дуже...

- М.М.: Када је могуће да неко буде искушеник мање од једне године?

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Могуће је у неким

посебним случајевима. Када неко има црквено образовање и када је утврђен, онда може. Јер искушеништво не постоји ради сигурности манастира него ради сигурности те особе.

- М.М.: Шта значи мењање имена монаху приликом пострижења?

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Монах који је дошао одбацује све. Свега онога што му је у свету било својствено монах се одриче, као на пример родитеља, професије, друштвеног положаја... Свега овога се он одриче на због мржње него из љубави према Ономе који даје свако добро – Христу.

- М.М.: Старче, неки говоре да монаси напуштају свет због тога што га мрзе! Други

истичу да у манастир одлазе несрећни, незадовољни људи, који немају други излаз. Молим вас да одговорите на ово.

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Нема смисла да на ово одговорим тако једноставно. Има смисла да откријем – ако могу и ако мој живот то потврди – утеху за човека: Бога. То могу својим деловањем, својим живљењем, својим начином. Ово треба нагласити. Нема веће ствари него да некоме откријеш оно што он заиста тражи. Ако монаси ово чине онда су достојни ако и ништа друго не чине. Као што је вама световњацима потребан свет тако је и нама потребан манастир., пошто ми деламо као удови једног тела. Монах, дакле,

има своје место у једној заједници, а та заједница, у крајњој анализи је црква. Предање каже да монаси представљају нервни систем цркве. Они представљају унутрашње чуваре цркве.

- М.М.: Старче, кажимо нешто о неприступачности Свете Горе за жене. Колико ми је познато, закон који ово регулише потиче из времена цара Константина Мономаха, од средине једанаестог века. Сазнао сам за предање које каже да је током турске владавине, један турски службеник, газећи законе који забрањују улазак женки животиња, довео у Кареју стадо коза, али се млеко које су оне давале претворило у крв. Овде према предању, нема животиња женског рода?



- Архимандрит  
Јелисеј Симонопетритски:  
Није сасвим тако. Не  
можемо уопштено рећи  
“женског рода”.

- М.М.: То да жене  
не могу да улазе на Свету  
Гору опште је познато. То  
помаже монаху да боље  
изврши своје дело. Са  
друге стране, могли бисте  
овде да имате кокошке да  
не морате да купујете јаја  
изван Свете Горе.

- Архимандрит  
Јелисеј Симонопетритски:  
Поставимо ову ствар  
уопштено. Постоје  
разлози због којих је  
Света Гора прихватила  
ово предање. У свим  
манастирима, од почетка  
постоји забрана уласка и  
за мушкарце и за жене.  
Ово је важно и  
представља основну  
претпоставку за нормално  
функционисање  
манастира. Сад, због чега

то? Ако се то сагледа из угла чињенице да се монах приликом пострижења одриче свега – то не стављам у етички контекст – чак и свештене заједнице какав је брак, природно је да се одбацује могућност сусретања са другим полом. Јер Света Гора је монашка област и она треба да да најбоље могућности за монашки живот. Због тога постоји одрицање од свега. Због тога не допуштамо женама улазак, не због тога што их мрзимо, него управо из супротних разлога! Ово чинимо из најбољих намера, да би монашки живот овде био потпун и свеобухватан, исто онако како то и жене раде у својим манастирима. Било би лепо да постоји и једна Света Гора за жене. То би било веома добро. Када је овакав став (о немешању

полова) узет као општи, дошло је до забране приступа и женкама животиња овде на Свету Гору. Ово наравно није сасвим тачно, јер се не остварује увек. Овде има много и животињског и биљног света мушког и женског рода. Само је одређено да животиње које живе у манастиру, које су ту ради манастирских потреба не буду женског рода. Када је Свети Атанасије Атонски довео говеда и краве и друге животиње у свој манастир, подвижници су се томе успротивили. Касније, према Цимискојевом типичу, било је дозвољено да животиње буду само у Великој Лаври, првом манастиру по реду.

И ово се касније променило, како и много тога. Понављам још

једном, када је у питању ова забрана уласка на Свету Гору – то извире из монашког предања.

- М.М.: Старче, раније сте нам говорили о организацији манастира. Сада бих вас замолио да нам кажете нешто о организацији Свете Горе уопште. Како је организована Света Гора и како се њоме управља?

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Да почнемо нешто шире. Монаштво је започело као монаштво одређених области. Свети Антоније је био у близини своје отаџбине. Отишао је, усамио се итд... Први који су отишли далеко од света, у пустињу, били су нахорети (= пустињаци). Мало по мало створиле су се лавре, које су у средини имале храм а

около су се налазиле групе монаха. Постојале су и друге групе монаха које су налазиле около и које су имале једног Старца. Кућице подвижника грађене су око кућице старца. То су биле групе анахорета.

Света Гора није могла за један дан да постане оно што је данас. Постојао је период када је од пустиње настао један средишњи центар. Пре манастира су постојали подвижници или групе подвижника и то је био тип монаштва који је постојао у Палестини у Египту у Малој Азији и који је и овде почео да се јавља. Постојали су старци који око себе имали монахе, али не као у киновији, него су живели у различитим кућама. Тада нису постојале лавре какве данас знамо (у Палестини

и на другим местима), него су оне биле много једноствније. Постојали су овде онде анахорети који су се повремено састајали. Управо је то на почетку био Протос Свете Горе. Постојало је Велико Средише које је названо Кареја. Постојао је један центар у Кареји – наравно не у данашњем облику – где су се окупљали подвижници из различитих група да би поразговарали о одређеним темама које су се тичале свих. Када је на Свету Гору дошао Атанасије Атонски – који је био анахорет а не оснивач киновије – он је на Светој Гори остварио спој киновитског духа, који је на један храизматски начин афирмисао свети Пахомије у пустињи, са подвижничким духом. Тако су настали манастири, лавре,

киновије, али је гледао да око њих увек буде по пет шест подвижника. Оставио је писмо у коме је стајало да их не узнемиравају ни због чега него да их оставе у непрестаној молитви. То су били исихасти манастира. Ово што је он установио, наставило је да се као предање одржава на Светој Гори, тако да данас имамо овакво стање где на Светој Гори постоје сви видови монаштва. Током времена се то помало мењало тако да данас имамо манастирксe кинoвије (= општежића) (које могу бити организоване и како идиоритмије, што представља врсту лавре која свакако није толико заснована на предању), келије, скитове који представљају јену лавру са саборним храмом а наоколо се налазе подвижници. Такође

постоје и подвижници који остају сами и тако се подвизавају. Увек је и у малим групама постојао дух заједништва са старцем и његовим ученицима, који се заснивао на врлинама и послушању. Они који живе сами, анахорети, понекад, на неки начин у неким стварима... претерују. Када се једној области да потпуна слобода онда долази до претеривања.

Претеривање се овде лечи духом заједништва који је присутан у свим видовима монаштва...

- М.М.: Малочас сте поменули послушање. Разумели смо, свети игумане, да духовник никада не тежи томе да свог ученика подчини својој вољи. Како смо разумели, подвижничка борба онога који духовно руководи је већа од онога



који је духовно руковођен, због велике одговорности коју овај први има пред Богом. Али ова одговорност њему не представља тешкоћу, осим ако га ученик слуша а да то сам није одабрао. Опростите ми што сам се удаљио од теме, усуђујући се да пред вас износим своје мишљење. То сам учинио да бих тако поставио основу за своје следеће питање: можемо ли и од старца добити погрешне савете које ће ученик послушати. Да ли је дух претеране послушности присутан у нашој епохи?

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Као и све друге ствари и ово може имати своје наличје. Некада су људи били више подвижници, снажнији, послушнији. Старац је у ствари и созерцатељ за своје

монахе. Ово значи да неке ствари не морају да изгледају како да су данас такве и такве а да оне то у стварности јесу. Када се воља ученика подчињава вољи старца, то је један болан процес, и старац зна да је то тако. О свему овоме старац брине. На Светој Гори сам имао прилике да видим веома тешке ситуације. Понављам, од старца зависи на који начин ће да саврши своју пастирску педагогију ( = руковођење).

- М.М.: Усудићу се да вам поставим још једно питање, служећи се језиком практичности? Ко старца ... испитује ( = проверава)?

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: Не зависи од његове врлине или од његовог искуства његово

старчество, него је то благодат Божја. Ово старац не добија због тога што је испуњен врлинама, него је то дар Божји. То је харизма којом он служи другима. Старац бива испитиван (= провераван) од читавог братства. Они га сви заједно прихватају. Као доживотни отац братства он може и да не буде облагодаћен. Можеш да помислиш да је прост, али Бог ће му дати мудрост упркос његовој простоти. Ако неки човек /старац/ добије веродостојност (= аутнетичност, потврду) од Бога, он се слободно неће потчинити монасима у њиховом мишљењу, независно од тога шта је у питању и које је његово искуство, него ће чинити све да сачува оно што му је Бог потврдио као своју вољу.

- М.М.: Да сада

скренемо тему на манастир Симонопетру. Кажите нам нешто о вашем манастиру.

- Архимандрит Јелисеј Симонопетритски: На почетку желим да кажем да су оци имали велики ентузијализам, када нас је промисо Божја 1973, довела на ове стене. Двездесет благословених старчића су држали предање овог манастира ноктима и зубима, у поодмаклим годинама и након многогодишњег подвизавања. Они су овде провели толико година, ами смо као свежа крв, ушли у њихов труд. Они су са великим пожртвовањем држали предање које су нама предали. Ово је за мене веома важно, што су нам они “нешто” предали. То су нам предали на један сасвим животан и нимало теоретски начин. Били су,

да тако кажемо, оци породице, са нама као браћом.

На почетку су, што је и природно постојале извесне тешкоће. Те потешкоће смо примили као врсту педагогије која нам доноси корист. Ови оци су нам са љубављу дали све, и тако је настало све ово што видите, све што осећате, (и да кажем иако он то никада не би рекао) и што се види и на изразу лица нашег старца оца Емилијана. Када све ово споља гледате то изгледа лако док је у стварности тешко. Није лако људима да живе у нашем манастиру пошто постоји неограничена слобода. Веома је тешко да живиш потпуно слободно. Да све што имаш кажеш отворено, врло је тешка ствар, коју имамо овде у Симонопетри поред свег

отвореног духа у који су се многи посведочили. Кажите ми онда, како то да овде долазе толики млади да се прикључе овом братству? Овде нас, благодаћу Божијом има већ осамдесет. Сваки човек одлази тамо где му одговара, на место које му помаже у његовом духовном животу. Ово је битно. Ово свакако није никакво поређење или преузношење у односу на друге манастире. Сваки од манастира је запечаћен личношћу свога старца и црква све ове личности држи у себи и оне представљају део њеног предања. Све ове посебности налазе свој израз у оквиру цркве – осим свакако јереси – начин подвизавања, благочестивост, напредовање... Управо због тога постоји једна хармонија...

- М.М.: Старче, из  
вашег искуства, пошто сте  
имали мноштво сусрета са  
омладином. Рекли сте да  
сте оптимистични када је  
омладина у питању?

- Архимандрит  
Јелисеј Симонопетритски:  
Имам оптимизма иако се  
не слажем са  
пренаглашавањем које  
присутно код њих.  
Омладина је обично таква  
у сваком времену.

- М.М.: Омладина  
је сутрашњица Цркве,  
народа, друштва...

- Архимандрит  
Јелисеј Симонопетритски:  
То је тако, али не треба  
превидети да црква нема  
године!

Говорећи о  
оптимизму који имам за  
нашу омладину желим да  
кажем да то није без  
основа. Онолико добрих  
ствари које омладина

добије у време детињства, то касније цвета када почне да тражи своје место и да мења своје време. То се догађа и овде на Светој Гори. Али и у свету се дешава исто, када млад човек нађе своје место и почне да се брине о свом времену... Никада није касно да поново почне да се стара... Свакако, код данашње омладине примећујем више озбиљности и образованости, него што је то био случај у наше време. Данас су млади веома паметни, веома добро обавештени. Нико не може да уопштено осуђује људе. Често много тога у дубини душе зависи од јављања Бога. Ово је дар који Бог даје људима. Човек поседује много веће снаге него што мислимо. Он такође има снаге и да се врати. Може се десити да се нађе на ивици провалије и да се



врати назад. Не допадају ми се ове назадне приче које са превеликим одушевљењем говоре о другим нараштајима...

Човек има своје лично место у једном Телу, које је црква и заједница.

- М.М.: Да останемо, свети игумане, код вашег манастира. Ваш манастир има везе са женским манастиром Ормилијом који је под духовним руковођењем вашег старца Емилијана. Како ми је познато, између отприлике осамдесет симонопетритских отаца и сто двадесет сестара Ормилије, постоје и породичне везе некадашњих брачних другова, оци, мајке, браћа, сестре... Кажите нам нешто о овом благослову, одговарајући на тај начин

и “хришћанским”  
родитељима који се боје  
да им деца не оду у  
монахе...

- Архимандрит  
Јелисеј Симонопетритски:  
Заиста постоје породице  
које су се разделиле  
између ова два манастира  
али бих ја то приписао  
Неком Другом. Другим  
речима, Бог подели неку  
породицу и опет је на  
један другачији начин  
уједини. Он је поново  
васпостави! Ове  
породице, које су на  
овакав начин раздвојене,  
живе животом много  
срећнијим него што су  
живеле у свету. Они су  
“подељени” али су  
суштински уједињени у  
манастирима, у имену  
Христовом, и ово има  
великог утицаја на остало  
братство. Ти људи осећају  
породични живот у  
киновији. Они како да  
свој брак настављају у два

одвојена манастира,  
сједињени у цркви.

- М.М.: Страче,  
много вам благодарим на  
мислима и подацима које  
сте изrekli.

- Архимандрит  
Јелисеј Симонопетритски:  
И ја вама много  
благодарим. Нека нас  
Христос све благослови.  
Амин.